

Dôsledkom toho, keď tu byly podmienky týchto predpisov, mohol v smysle § 21 tr. p. a §§ 57 a 58 tr. ř. krajský súd v Bratislave odstúpiť vec o zločine podvodu, spáchanom v Boskoviciach, miestne príslušnému súdu. Mal ovšem vec odstúpiť priamo krajskému súdu trestnému v Brne a nie okresnému súdu v Boskoviciach, lebo oznámená škoda je prez 2.000 Kč, tedy ide o zločin. Podľa § 51 tr. ř. a §§ 16 a 17 tr. p. je tedy krajský súd trestný v Brne príslušný k samostatnému prejednaní posledne uvedenej veci, akonáhle netreba hľadať na jej súbeh s inou vecou. Bol preto pre jej prejednanie uznaný príslušným krajský súd trestný v Brne.

Čís. 6122.

Pro povahu vojenského orgánu jako samostatné části branné moci (§ 5, odst. 1, čís. 2 zákona o ochraně cti) není měřítkem činnost toho orgánu, nýbrž otázka, zda taková vojenská část může podle vnitřní organizace vojska fungovati jako samostatný celek.

(Rozh. ze dne 1. února 1938, Zm II 335/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 2 zákona č. 108/1933 Sb. z. a n. a § 1 zákona č. 124/1924 Sb. z. a n. ve znění vyhlášky č. 145/1933 Sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu první stolice, aby ji znovu projednal a rozhodl.

Z d ů v o d ů :

S hlediska důvodu zmatečnosti podle § 281, č. 9 c) tr. ř. stížnost namítá, že zažalovaný článek směřoval proti »proviantuře« a nikoli proti cenové komisi, nějakému to vedlejšímu výpomocnému orgánu proviantury, a že tudíž cenová komise nebyla oprávněna žádati o jeho stíhání. Námitkou touto uplatňuje stížnost především, že cenová komise posádkového velitelství není subjektem ochrany cti po rozumu § 5, odst. 1, č. 2 zákona o ochraně cti, ježto cenová komise není samostatnou částí branné moci, nýbrž pouhým vedlejším orgánem výpomocným a že tudíž nalézací soud pochybil, přiznal-li cenové komisi posádkového velitelství v K. ochranu cti podle citovaného místa zákona.

Podle důvodů vyvozuje rozsudek závěr, že cenová komise je samostatnou částí branné moci, z okolnosti, že je to vojenský orgán, jenž obstarává na místě dřívější proviantury zásobování vojska a hlavně že zadává dodávky proviantu. Činnost vojenského orgánu sama o sobě není však kritériem pro povahu tohoto orgánu jako samostatné části hranné moci, nýbrž pro otázku tu je rozhodné, zda taková vojenská část může podle vnitřní organizace fungovati jako samostatný celek (viz Steiner: »Schutz der Ehre«, str. 30, a Jiskra-Bernát, str. 39). Vnitřní organizaci vojska upravují služební předpisy vydané činiteli k tomu povolanými.

Zda jsou tu nějaké předpisy takové a zda podle nich je propůjčena cenovým komisím posádkových velitelství povaha samostatně fungujících celků ve vnitřní organizaci vojska, nalézací soud nezkoumal a neučinil žádná skutková zjištění, na základě nichž by povaha cenových komisí a jejich postavení ve vnitřní organizaci vojska mohla býti s hlediska § 5, odst. 1, čís. 2 zák. o ochr. cti posouzena. K podrobnému a důkladnému rozebírání této otázky na podkladě příslušných služebních předpisů přímo ponoukalo již samo označení: »Cenová komise posádkového velitelství«, naznačující, že jde snad o pouhý pomocný orgán posádkového velitelství. Předpisy o vnitřní organizaci vojska nespádají do oblasti předpisů, o nichž platí zásada: iura novit curia (právo je soudům známo), a bylo proto věcí nalézacího soudu, aby vhodným postupem znalostí o nich nabyt a potřebná zjištění z nich v rozsudku učinil. Takový nedostatek rozsudku, způsobený opominutím soudu první stolice, nemůže nejvyšší soud sám vlastním zjištěním napravit.

Vzhledem k uvedenému nedostatku není rozsudek v rozhodném výroku přezkoumatelný. Bylo proto již z tohoto důvodu zmateční stížnosti vyhověti, rozsudek zrušiti a věc vrátiti soudu první stolice, aby ji znovu projednal a rozhodl, aniž bylo třeba se obíratí ostatními jejími vývody.

Při novém projednávání věci bude na nalézacím soudě, aby na podkladě příslušných předpisů — půjde patrně o předpisy citované v protokole o zasedání cenové komise vojenského velitelství v K. ze dne 8. října 1934 — zjistil, které vojenské orgány v roce 1933 a 1934 obstarávaly věci bývalé proviantury a jaké bylo jejich postavení v organizaci vojska, a tak si získal základ pro úsudek, na koho se obvinění v zažalovaném článku obsažená vztahovala, zejména zda se vztahovala na nějakou samostatnou část branné moci, či jen na nějakou pouhou součást jiné samostatné jednotky vojenské, která by pak obviněním v článku uvedeným byla na cti dotčena (na př. pluk.).

Čís. 6123.

Ku skutkovej podstate zločinu podľa § 282 tr. zák. sa vyžaduje, aby osoba, ktorá tvorí predmet činu, sama pojala určité a vážne želanie dať sa usmrtiť a aby to aj vyjadrila voči pachateľovi takým spôsobom, aby ním bol pohnutý k úmyselnému jej usmrteniu; pranie neľze stotožňovať alebo zameňovať so súhlasom takej osoby.

Pranie dať sa usmrtiť musí byť výsledkom zralého uváženia, ktoré neľze predpokladať u dieťaťa alebo u osoby blízkej detskému veku, a musí byť jediným dôvodom rozhodnutia pachateľovho k činu označenému v § 279 tr. zák.

(Rozh. zo dňa 1. februára 1938, Zm III 613/37.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti A., obžalovanému zo zločinu podľa § 279 tr. z. atď., vyhovujúc zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu, založenej na dôvode zmätočnosti podľa § 385, č. 1 b) tr. p., zru-